

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΑΧΑΡΗ: ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Άρθρο του Δημήτρη Δεσύλλα για την Παντιέρα

– *«Μια φορά κι έναν καιρό»,* στην εποχή της Μεταπολίτευσης και του λεγόμενου «κράτους πρόνοιας», υπήρχαν στη χώρα μας πέντε **(5) κρατικά εργοστάσια της «Ελληνικής Βιομηχανίας Ζάχαρης» (ΕΒΖ).** Συγκεκριμένα: στη Λάρισα, στο Πλατύ Ημαθίας, στις Σέρρες, την Ξάνθη και την Ορεστιάδα.

Πάνω από 10.000 αγρότες στη Θεσσαλία και την Μακεδονία – Θράκη καλλιεργούσαν πάνω από 300.000 στρέμματα με ζαχαρότευτλα, αρίστης ποιότητας λόγω και των ευνοϊκών εδαφοκλιματικών συνθηκών. Παραγωγή σε ζαχαρότευτλα 6 – 7 τόνους/στρέμμα, με μέσο ζαχαρικό τίτλο 14 – 15%, δηλαδή **κατά μέσο όρο ένα (1) τόνο ζάχαρη στο στρέμμα.** Οι ανάγκες της εσωτερικής αγοράς σε ζάχαρη έφταναν τις 330 – 350.000 τόνους το χρόνο. Γι' αυτό η τότε κυβέρνηση της ΝΔ, σχεδίαζε να αναπτύξει την παραγωγή και **το 1979 αποφάσισε να χτίσει και 6ο εργοστάσιο της ΕΒΖ, στα σύνορα Τρικάλων – Καρδίτσας.** Και τότε, αντί για τις μέλισσες ήρθαν οι ακρίδες, δηλαδή η ένταξη στην ΕΟΚ, οι «τιμές Βρυξελλών» και οι περιορισμοί παραγωγής σε βασικά αγροτικά προϊόντα.

Με την ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ (1/1/1981) και την εφαρμογή της Κοινής Αγροτικής

Πολιτικής (ΚΑΠ|), άρχισε αμέσως ο περιορισμός της παραγωγής, με τις λεγόμενες **«ποσοστώσεις»** (ταρίφες) στην παραγωγή ζάχαρης. Συγκεκριμένα επιβλήθηκε **ποσόστωση Α',** ίση με 290.000 τόνους ζάχαρη το χρόνο. Επιπλέον **ποσόστωση Β',** ίση με 29.000 τόνους (το 10% της ποσόστωσης Α'), εντελώς εικονική (μαϊμού), γιατί καθόριζε πολύ πιο μειωμένη και ασύμφορη τιμή για τον παραγωγό ζαχαρότευτλων.

Η υπέρβαση της πραγματικής «ποσόστωσης» των 290.000 τόνων ζάχαρης, οδηγούσε σε μεγάλη μείωση της τιμής του αγρότη – παραγωγού μέσω του **προστίμου «φόρου συνυπευθυνότητας»** (δηλαδή σε φορολογώ γιατί είσαι συνυπεύθυνος που ξεπέρασες την «ποσόστωση» που εγώ – η ΕΟΚ σου επέβαλα). Παράλληλα απελευθερώθηκε η εισαγωγή ζάχαρης στην Ελλάδα από τις βόρειες χώρες της ΕΟΚ (Γερμανία κ.α.). Έτσι η παραγωγή ζαχαρότευτλων και ζάχαρης στη χώρα μας, αποθαρρύνθηκε και μειώθηκε. Αρχικά **ματαιώθηκε οριστικά η δημιουργία του 6ου εργοστασίου της ΕΒΖ.**

Στη συνέχεια η εφαρμογή της αντιαγροτικής ΚΑΠ της ΕΟΚ από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, οδήγησε στην υπολειτουργία και στο τελικό **κλείσιμο τριών (3) εργοστασίων της ΕΒΖ,** στη Λάρισα, την Ξάνθη και την Ορεστιάδα, με επιπλέον συνέπεια τις μαζικές απολύσεις εκατοντάδων εργαζομένων σε αυτά. Απόμειναν να λειτουργούν και στη συνέχεια να υπολειτουργούν, **μόνο δύο (2) εργοστάσια,** στο Πλατύ Ημαθίας και τις Σέρρες.

Και τότε ήρθε η **«τελική λύση»** από τον Άδωνι Γεωργιάδη και τον «κολλητό» του, μεγαλέμπορο – εισαγωγέα ζάχαρης **Χρ. Καραθανάση** (εταιρεία ROUAYAL, με έδρα τη Θεσσαλονίκη). Τον Νοέμβρη του 2019 η κυβέρνηση της ΝΔ, παραχώρησε (με μακρόχρονη ενοικίαση) στον «επενδυτή» Χρ. Καραθανάση, τα δύο (2) εργοστάσια της ΕΒΖστο Πλατύ Ημαθίας και τις Σέρρες, ενώ αυτός ήδη χρωστούσε 1.700.000 ευρώ για ζάχαρη που είχε αγοράσει από την ΕΒΖ!

Στη συνέχεια ο «επενδυτής» Χρ. Καραθανάσης, εντελώς ασύδοτος και με τις «πλάτες» του Άδωνι Γεωργιάδη και της ΝΔ, διέπραξε τις εξής **παρανομίες και αθλιότητες:**

– Πρώτο: Έβαλε «φέσι» στους τευτλοπαραγωγούς. Τους άφησε απλήρωτους και επέβαλε στην κυβέρνηση της ΝΔ να τους πληρώσει «αντ' αυτού» (!), με το «κόλπο» της αποζημίωσης για δήθεν καταστροφή της παραγωγής από κακές καιρικές συνθήκες!

– Δεύτερο: Πλιατσικολόγησε – κατέκλεψε τα μηχανήματα και όλο τον εξοπλισμό από τα δύο εργοστάσια, τα μετέτρεψε σε κουφάρια!

– Τρίτο: Έκανε εισαγωγή ζάχαρης από τη Σερβία και την πουλούσε στην εσωτερική αγορά για Ελληνική, **πλαστογραφώντας** στις συσκευασίες τη μάρκα **«Ελληνική Βιομηχανία Ζάχαρης»,** εξαπατώντας και τους εργαζόμενους καταναλωτές! Όλες αυτές οι παρανομίες έγιναν «εις δόξαν» της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης!

Έτσι από 5 ή και 6 εργοστάσια ζάχαρης, ξεμείναμε στο μηδέν, η Ελληνική Ζάχαρη έγινε «όνειρο απατηλό» και ο«επενδυτής» Χρ. Καραθανάσης ο Σερραίος, κυκλοφορεί ελεύθερος και ωραίος! Θα κάνει τώρα εισαγωγές Ζάχαρης από τις χώρες της Mercosur!

16/2/2026